

Statsborger fra Afghanistan

Nævnet stadfæstede i [efteråret] 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk [...] og muslim af trosretning fra byen [T], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af en kommandant ved navn [A], da ansøgeren var involveret i en ulykke på det autoværksted, hvor han arbejdede, hvorved kommandantens chauffør blev slået ihjel. Ansøgeren havde placeret kommandantens bil på en donkraft og tændt bilen. Donkraften væltede, og bilen kørte chaufføren ned. Ansøgeren og hans lillebror flygtede herefter til Kabul, hvor de opholdt sig hos et familiemedlem. Dagen efter deres ankomst blev lillebroderen bortført, og ansøgeren har ikke set ham siden. Ansøgeren udrejste derfor til Iran, hvor kommandantens folk nu er begyndt at eftersøge ansøgeren.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, heller ikke selv om der ved vurderingen heraf er taget hensyn til, at ansøgeren er analfabet. Forklaringen om uheldet på værkstedet virker konstrueret, og ansøgeren har svaret afglidende og undvigende på spørgsmål i nævnet om det konkrete hændelsesforløb, der således ikke virker selvoplevet. Ansøgerens forklaring om kommandantens motiv til at efterstræbe ansøgeren er blevet udbygget, idet ansøgeren først under samtalen med Udlændingestyrelsen har forklaret, at chaufføren var i familie med kommandanten, og først i nævnet har forklaret, at kommandanten stod bag drabet på hans far og derfor kan anse chaufførens død for en hævnakt fra ansøgerens side. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om kommandantens eftersøgning af ham alene bygger på andres oplysninger og er divergerende, ligesom det virker helt usandsynligt, at han skulle være blevet opsøgt af kommandanten efter flere års ophold i Iran.

Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Nævnet meddelte i sommeren 2014 klageren afslag på genoptagelse af sagen.

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet kan således henholde sig til sin beslutning fra [efteråret] 2012 [...].

For så vidt angår det anførte om ansøgerens oprindelige asylmotiv, skal nævnet bemærke, at nævnet fortsat ikke kan lægge ansøgerens forklaring om konflikten til grund. De fremsendte dokumenter kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet ikke finder at kunne fæste lid til de fremsendte dokumenter. Nævnet har lagt vægt på, at dokumenterne henset til deres karakter og fremkomsttidspunkt fremstår som konstruerede til lejligheden. Det bemærkes i den forbindelse, at det første og tredje dokument er dateret mere end tre år før nævnsmødet [i efteråret] 2012, men ansøgeren har ikke fremlagt dokumenterne til nævnsmødet eller er fremkommet med en forklaring på, hvorfor de først fremlægges nu. Hertil kommer, at forfalskede dokumenter ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger er udbredte og nemme at skaffe i Afghanistan. Der kan blandt andet henvises til rapporten fra Udlændingestyrelsens fact finding mission til Kabul i Afghanistan “Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”, udgivet den 29. maj 2012 (bilag 446).

Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren reelt er konverteret fra islam til kristendommen og som følge heraf risikerer asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1.

Ved vurderingen af oplysningerne om ansøgerens konversion fra islam til kristendommen har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren under den oprindelige behandling af sagen ikke har oplyst om en interesse for kristendommen, der efter oplysningerne i genoptagelsesansøgningen opstod på et ikke nærmere angivet tidspunkt efter ansøgerens indrejse i Danmark i [efteråret] 2011. Ansøgeren har således ikke oplyst herom, hverken overfor politiet, Udlændingestyrelsen, sin advokat eller overfor Flygtningenævnet. Ansøgeren har heller ikke under den oprindelige asylsagsbehandling oplyst om, at han siden han var barn, ikke har brudt sig om islam. Ansøgeren har således både til asylregistreringsrapport i [efteråret] 2011 og samtaler ved Udlændingestyrelsen [i foråret] 2012 oplyst, at han er muslim. Herudover har ansøgeren ved samtalen [i foråret] 2012 oplyst, at han er etnisk [...] og shia-muslim af trosretning, og at denne gruppe ikke kan praktisere deres religion frit. Endvidere har ansøgeren i forbindelse med samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2012, oplyst, at han er villig til at skifte religion frem for at vende tilbage til Afghanistan.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens oplysninger om sin konversion først er fremkommet få dage før en planlagt udsendelse af ansøgeren til Afghanistan. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af erklæringen [fra sommeren] 2013 fra [...], pastor ved [...] Kirkecenter, at ansøgeren begyndte at komme i kirken fra [foråret] 2013. Flygtningenævnet finder, at det sene tidspunkt for fremlæggelsen af oplysningerne om ansøgerens konversion i sig selv svækker troværdigheden af oplysningerne.

Flygtningenævnet har ved vurderingen af troværdigheden af oplysningerne om ansøgerens konversion tillige tillagt det nogen vægt, at ansøger som det fremgår af præmisserne for nævnets beslutning [fra efteråret] 2012, også den oprindelige asylsagsbehandlingen har afgivet udbyggende og divergerende forklaringer om sit asylmotiv.

For så vidt angår oplysningerne om ansøgerens deltagelse i gudstjenester i en fransk kirke under sit ophold i Holland, hvortil ansøgeren opholdt sig som asylansøger i efteråret 2013, efter at han var

blevet døbt i Danmark, og at optagelser af gudstjenesterne i Holland, hvori ansøgeren deltog, er lagt på Youtube, bemærker Flygtningenævnet, at oplysningerne er udokumenterede, idet ansøgeren hverken har fremlagt optagelser fra gudstjenesterne eller links hertil. Ansøgeren er heller ikke i øvrigt kommet med oplysninger, der tyder på, at han herigennem er blevet særligt eksponeret som konvertit.

Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle have fortalt sin familie om sin konversion, og at familien skulle have slået hånden af ham. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren ikke har oplyst, hvornår han skulle have fortalt familien om sin konversion, og at oplysningen i øvrigt stemmer mindre godt overens med den omstændighed, at ansøgeren har modtaget dokumenter fra familien i Afghanistan.

Flygtningenævnet finder det efter en samlet vurdering fortsat ikke sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en udsendelse til Afghanistan.

Det påhviler fortsat ansøgeren at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelse [fra efteråret] 2012 fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan ansøgeren, som det fremgår af nævnets beslutning [fra efteråret] 2012, udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.”

Flygtningenævnet besluttede i sommeren 2016 ex officio at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Nævnet stadfæstede i [efteråret] 2016 på ny Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk [...] fra [T], Afghanistan. Ansøgeren er tidligere muslim af trosretning, men er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel eller torturet ved en tilbagevenden til sit hjemland, idet han er konverteret fra islam til kristendommen.

Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han under sit ophold i Danmark er konverteret fra islam til kristendommen og døbt [i sommeren] 2013.

Ansøgeren har fremlagt dåbsbevis [fra sommeren] 2013 udstedt af pastor [...], samt en række udtalelser, der bekræfter ansøgerens deltagelse i en lang række kirkelige og andre kristne aktiviteter i perioden fra [foråret] 2013 frem til nævnsmødet.

Flygtningenævnets flertal lægger til grund, at ansøgerens konversion ikke er reel, men udtryk for et nyt konstrueret asylmotiv.

Flertallet er opmærksomt på, at de fremlagte erklæringer godtgør, at ansøgeren kontinuerligt i en periode på mere end tre år har deltaget i gudstjenester og en række andre kristne aktiviteter, og at han i den forbindelse er blevet oplevet som reelt troende kristen. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har opnået en ikke ubetydelig viden om kristendommen.

Flertallet lægger imidlertid heroverfor vægt på følgende omstændigheder:

Det må lægges til grund, at ansøgeren hverken under samtalerne i Udlændingestyrelsen i [foråret] 2012 eller i Flygtningenævnet i [efteråret] 2012 har forklaret om sin interesse for endelige konversion til kristendommen. Det må således tilsidesættes som utroværdigt, at ansøgeren under asylsamtalen i Udlændingestyrelsen skulle havde udtalt, at han ”elskede Jesus”, uden at der blev spurgt nærmere ind til dette, og uden at det blev nævnt i referatet.

Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren først i [foråret] 2013 efter i [efteråret] 2012 at have modtaget endeligt afslag på asyl i Flygtningenævnet har stiftet nærmere bekendtskab med kristendommen, og at hans kendskab til kristendommen ved dåben i [sommeren] 2013 har været begrænset.

Ansøgeren har på gentagne spørgsmål om sine bevæggrunde for at konvertere alene svaret i overordnede vendinger, der fremstår tillærte. Ansøgeren har således svaret, at baggrunden var, at det muslimske mindretal, som han tilhørte, blev chikaneret af andre muslimer, at han havde ”læst guds ord”, og at han havde problemer, som ingen kunne hjælpe ham med. Set i forhold til islams betydning i det afghanske samfund forekommer det usandsynligt, at ansøgerens overvejelser om konversion skulle være af så overfladisk karakter, hvis konversionen var reel.

Spørgsmål om ansøgerens overvejelser om konsekvenserne for ham og hans familie ved hans konversion har ansøgeren besvaret overfladisk og afglidende på en måde, der gør det usandsynligt, at ansøgeren har gjort sig nærmere overvejelser herom.

Ansøgerens generelle troværdighed må vurderes som lav henset til, at det fortsat må lægges til grund, at hans forklaring om sit oprindelige asylmotiv var usand, og at han til støtte for det oprindelige asylmotiv i forbindelse med sin genoptagelsesansøgning har fremlagt dokumenter, som af de grunde, der er nævnt i det oprindelige afslag på genoptagelse må vurderes som falske.

Flertallet tillægger det endelig en vis vægt, at det må lægges til grund, at ansøgeren under samtalen i Udlændingestyrelsen, [i foråret] 2012 udtalte, at han var ”villig til at skifte religion frem for at vende tilbage til Afghanistan” eller noget lignende. Ansøgerens forklaring i nævnsrådet om ikke at have udtalt sig således, tilsidesætter flertallet som utroværdig.

Sammenfattende finder flertallet efter det ovenfor anførte, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er reel.

Flygtningenævnet finder, at hverken ansøgerens optræden blandt mange andre personer langt inde i en videooptagelse på Youtube fra en iransk kirke i Holland eller den omstændighed, at andre afghanske asylansøgere i Danmark er blevet bekendte med ansøgerens konversion, i sig selv sandsynliggør, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af Udlændingelovens § 7. Ansøgerens forklaring om, at en afghansk Facebook-ven har fået oplysning om konversionen kan ikke føre til en anden vurdering.

Det er herefter fortsat Flygtningenævnets opfattelse, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.”